

دوچرخه سوار منطقه ما به عشق فردوسی و مولانا مسیری طولانی را رکاب می زند

از توس تا قونیه

۱۲

راه تجربه

● خدمتی به فرهنگ جامعه و سلامت خودم

وقتی مالز طریق شبکه مجازی با علی وحیدی ارتباط برقرار می کنیم، او کیلومترها از مشهد فاصله گرفته است و مشغول رکاب زدن است تا سفر توس تا قونیه اش را تحقق بخشد.

علی درباره هدفش از این اقدام می گوید: من از حدود سه ماه قبل و با مشورت با همسرم تصمیم به این سفر گرفتم. از همان زمان برنامه ریزی و مشورت را آغاز و سعی کردم که این سفر را با دو هدف تدارک ببینم؛ اول نیت فرهنگی و ادبی و دوم سلامت روح و جسم خودم. این ورزشکار بارو حیه شهر مشهد، درباره شناختن از فضای شعر و ادب فارسی می گوید: فردوسی همسایه ماست و او را دوست دارم و شعرهایش را خوانده ام. به مولانا هم بسیار علاقه دارم و در نشست های شعر هم حاضر می شوم. من در این سفر تلاش می کنم بخشی از ظرفیت های این اشعار و فضای فرهنگی مرتبط را منتقل کنم.

علی وحیدی درباره شرایط سفر و مسیری که طی می کند، توضیح می دهد: من یک مسیر حدوداً ۳۵۰۰ کیلومتری را رکاب می زنم و در این مسیر جز دو چرخه و چند وسیله، وسایل زیادی همراهم نیست. برای توقف فقط از کمپینگ استفاده می کنم و در طول مسیر هم جز به هدف و مقصد اصلی به موضوع دیگری فکر نمی کنم.

● مردم از توس و شاهنامه می پرسند

دوچرخه سوار مشهدی که باید طبق برنامه در زمان انتشار این گزارش از مرز ایران به سمت ترکیه خارج شده باشد، درباره تجربیاتش تا اینجا سفر می گوید: بیش از هر منظره، اتفاق و رویدادی، مواجهه با فرهنگ ها و قومیت های مختلف برایم جذاب است.

اومی گوید: در این مدت از بین ترک ها، گردها و ترکمن ها عبور کرده ام. هر کدام از این فرهنگ ها برایم جالب است و نکته مهم این است که وقتی می فهمند مسیرم کجاست و چه هدفی دارم کلی درباره فردوسی، مولانا و توس از من سؤال می پرسند که حس جالبی است. از نظر علی وحیدی هر رکابی که می زند، می شود تجسم یک خاطره و یک منظره از این سفر که به زیبایی در ذهنش ماندگار می شود. اومی گوید: همه این مسیر و لحظاتی که پر خاطره است، اما استقبال و مهمان نوازی مردم مختلف، خاطرات زیبایی را در ذهنم ثبت می کند. شهرآرامحله بعد از برگشت علی وحیدی از این سفر، درباره خاطرات این مسیر و تجربیاتش با او گفت و گو خواهد کرد.

زهره زنگنه | حالا یک هفته ده روزی می شود که شال و کلاه کرده و به جاده زده است، اما نه با ماشین و اتوبوس، بلکه با دو چرخه! مقصدش کجاست؟ قونیه!

از علی وحیدی می گوییم که عشق به فردوسی و مولانا را با توانمندی ورزشی اش درهم آمیخت تا بشود دوچرخه سواری که از توس تا قونیه در ترکیه را رکاب می زند. ورزشکار آماده منطقه ما این مسیر را آغاز کرده است تا در حرکتی فرهنگی و ورزشی، توجه ها را به توس، شاهنامه و مولانا جلب کند.

● آغاز یک مسیر فرهنگی

روز گرامیداشت مولانا، نقطه آغاز سفر علی وحیدی از توس و آرامگاه فردوسی بوده است. او همه وسایلش را آماده کرده و رسماً از این مجموعه سفرش را آغاز کرده است؛ سفری طولانی که پیام فرهنگی ارزشمندی را از توس تا قونیه می برد. مدیر آرامگاه فردوسی که علی وحیدی را بدرقه کرده است، می گوید: به نظرم این سفر نه تنها یک آغاز برای مسیر این دو چرخه سوار است، که می تواند یک نقطه آغاز فرهنگی در عصر جدید باشد؛ به این معنی که تبادل فرهنگی و ادبی بیش از گذشته میان توس و قونیه صورت گیرد. رضا یوسفی درباره واکنش گردشگران در آرامگاه فردوسی می گوید: مردم همان طور که مفاخر و فرهیختگان جامعه را دوست دارند، خدمتگزاران به فرهنگ را هم دوست دارند و از دیدنشان لذت می برند.

زمین تنیس خاکی برکت، ظرفیت بی نظیری برای ورزشکاران این رشته در مشهد است

آبروی شهر و محله

۱۱

مکان نما

این زمین، تحولی اساسی در حوزه زیرساخت های رشته تنیس ایجاد کرده است و سبب شده هر روز عصر تا پایان شب، میزبانی های جذابی از رقابت های تنیس انجام گیرد.

● استعدادهایی که اینجا شکوفای می شوند

رسول عیدی تنیس بازی است که خودش را از مرکز شهر به محله شهید رضوی می رساند. این ورزشکار می گوید: من خیلی از بچه هایی که اینجا تمرین می کنیم، از وقتی به این زمین آمده ایم، جای دیگری تمرین نمی کنیم. با اینکه مسیر رفت و آمد برای ما مناسب نیست، بهترین زمین خاکی مشهد است.

بچه های کم سن و سال محله شهید رضوی و محلات اطراف هم استعداد خود را در رشته تنیس در همین زمین محک می زنند و این موضوع باعث شده است نوجوانانی از این رشته به مقام های استانی برسند. سامیار نکویی، محمد رثوفی و سورتا حشمت یار تعدادی از بچه های کمتر از شانزده سال هستند که در این چهار سال، تنیس را از همین زمین آغاز کرده اند و تجربه حضور در بین برترین های استان را دارند.

● میزبانی از مسابقات استانی و کشوری

زمین تنیس خاکی برکت فقط محل تمرین و آموزش نیست، کیفیت

بهشتی اتوپ به سرعت، طول ۲۴ متری زمین را در رفت و برگشت است. در سکوت شبانه فضا، هم صدای برخورد راکت به توپ به گوش می رسد و هم صدای فریاد بازیکنان بعد از هر ضربه. این وضعیت هر شب زمین تنیس خاکی برکت است؛ زمینی که ظاهراً خلوت و آرام است اما در هر رقابت آن، کلی هیجان و انرژی نهفته است.

زمین تنیس خاکی برکت، پاتوق تنیس بازان شهر مشهد است و راه اندازی آن در محله سید رضی، تحولی اساسی برای زیرساخت های این رشته به حساب می آید.

● زمینی به رنگ هرمز

زمین تنیس برکت، شب ها به رنگ خاک است و روزها زیر تابش خورشید به رنگ جزیره هرمز. کف پوش خاکی آن یکی از زیباترین و بهترین مواد را دارد و شاید به همین دلیل است که تنیس بازان مشهدی و حتی سانی باها دوست دارند بازی در این زمین را تجربه کنند. این مجموعه ورزشی روباز دارای دو زمین استاندارد خاکی است که سال ۱۴۰۰ تکمیل و تجهیز شد و فضای مختصری هم به سکوهای تماشاگران اختصاص داده شده است.

زمین تنیس خاکی برکت در سید رضی ۵۴ و کنار سالن ورزشی امید وزندگی در حاشیه بوستان برکت قرار گرفته است. این زمین علاوه بر تمرین، برای آموزش و برگزاری مسابقات هم اختصاص داده می شود. باتوجه به کمبود زمین تنیس در شهر مشهد، ساخت

قابل قبول زمین و همچنین شناخته شدن آن در میان ورزشکاران در همین مدت کوتاه باعث شده است رقابت های مختلفی در این مجموعه برگزار شود. از مسابقات نوجوانان کشور گرفته تا رقابت های استانی.

محمد ولی زاده که در رقابت های استانی در این زمین حاضر بوده است، می گوید: همین مسابقات خودش یک نقطه عطف برای تنیس استان و شهر مشهد است. خودم اولین بار در این زمین در مسابقات استانی شرکت کردم که خیلی لذت بخش بود و چیزهای زیادی یاد گرفتم. در حالی که اگر مسابقات در شهر دیگری برگزار می شد، شاید اصلاً نمی توانستم بروم.

مهدی شباهنگی هم مربی تنیس است و برای تمرین به این زمین می آید. او توضیح می دهد: من چهارده سال است شهر به شهر و استان به استان در دره های مختلف مسابقات تنیس تیم داشته ام. از موضوعات فنی زمین و تنیس که بگذریم، باید بگویم این زمین ها و فضاهای ورزشی که به میزبانی اختصاص پیدا می کند، باعث آبروی شهر و محله هستند.